

paa disse Egne, thi den antager jeg ikke er saa stor, men fordi de trænger til at komme i Forbindelse med andre Egne — de faar jo ikke nogen ekstra god Forbindelse — og at faa Forbedringer med Hensyn til Transporten af baade Mergel, Tørv, Foderstoffer o. s. v. Det var der Tale om den Gang, Udvalget holdt Møde i Abildaa og drøftede Spørgsmaalet med Befolkningen. Ministeren lovede dem, som sagt, god Assistance, og jeg anser ogsaa det foreliggende Lovforslag for at være en Imødekommen i saa Henseende. Naar man har ønsket at gøre det til en lovfæstet Foranstaltning, der kunde udføres i den nærmeste Fremtid, kan jeg give denne Tanke min fulde Tilslutning, og jeg vil haabe, at Udvalget vil komme til dette Resultat. Da Sagen vil blive behandlet i Udvalg, skal jeg ikke ved denne Lejlighed komme nærmere ind paa den, idet man jo paa et senere Tidspunkt vil faa at se Resultatet af Udvalgets Arbejde, men der er nogle andre Punkter, hvorom jeg gerne vil høre den højtærede Ministers Mening, da det, jeg nys har sagt om de gode Ord, som de paagældende faar, her gør sig endnu stærkere gældende, thi man har dog vist Imødekommen med Hensyn til det, der blev stillet i Udsigt, da Udvalget var i Abildaa, ikke alene for denne, men ogsaa for andre Egenes Vedkommende.

Den anden Sag, som jeg vil omtale, har før staaet paa Dagsordenen, og der er gentagne Gange appelleret til Ministerens Velvillie desangaaende. Den har ogsaa faaet en vis velvillig Modtagelse gennem de Svar, den højtærede Minister har givet, men naar Talen var om at gennemføre Sagen i Praksis, saa at den kunde gøre sin Nytte, er der intet sket. I disse Tider er det jo saaledes, at man ikke kan faa Kunstgødning, den er jo ikke til at opveje med Penge, de allerfleste kan ikke skaffe sig den paa Grund af de Priser, den staaar i. Kalk og Mergel kan heller ikke faas, fordi Banerne ikke kan eller ikke vil besøge det, jeg ved ikke, hvilken af Delene der er Tilfældet. (*Ministeren for offentlige Arbejder* [Hassing Jørgensen]: De maa ikke!). Saa vil jeg haabe, det bliver saaledes, at de maa. (*Ministeren for offentlige Arbejder* [Hassing Jørgensen]: Det haaber jeg!). Ja, det er jo meget rart for de Folk at høre, men naar den højtærede Minister kun tør udtale Haab derom, ved jeg egentlig ikke, hvor megen Nytte det gør paa Jorderne i de Egne, som skal have Mergel. Jeg forstaaer ikke, at man ikke kan udrette noget mere paa

det Omraade, end man gør. Eet er jeg i alt Fald fuldkommen vis paa, man kunde gøre, hvis man maatte, og i den Henseende tror jeg, den højtærede Minister kunde udrette ikke saa lidt. Jeg sigter til Anlæg af Aflæsningsspor paa nye Baner. I saa Henseende vilde den højtærede Ministers Villie sikkert betyde noget, og slaar den ikke til, er jeg overbevist om, at den højtærede Minister kunde faa dette og sikkert ogsaa det andet Ting med sig, saa at der blev dannet en stærk Magt, som var i Stand til at gennemføre det. Ser man nu, hvad Kommissionsbetænkningen har foreslaaet, og undersøger man, hvad de danske Statsbaner har svaret Hedeselskabet paa en Henvendelse — Svaret er underskrevet af Overingeniør Flensborg —, vil man se, at der er et stort Svælg mellem de to Parters Opfattelse af denne Sag, og Statsbanerne er aabenbart langt den stærkeste Part. Hvis Ministeren og Lovgivningsmagten ikke griber ind, er Overingeniøren, den ledende indenfor Statsbanerne paa dette Omraade, saa langt den stærkeste, at alle Andragender paa den ene Side og alle velvillige Ord paa den anden Side ikke vil betyde en Døjt, der vil ingen Verdens Ting ske.

Nu er Funder—Bramminge-Banen taget i Brug fra Bramminge til Brande, flere Steder har man ønsket at faa Aflæsningsspor, og der er ikke et af disse Steder, hvor ikke ethvert fornuftigt Menneske vil finde det nødvendigt for Egnens Tarv. Det drejer sig ikke om nogle enkelte Arealer, men om et umaadelig stort Areal og om et stort Antal Mennesker. Disse Ønsker har foreligget under hele Anlægget, men der er ikke gjort det mindste Tilløb til at imødekomme dem, og de paagældende har nu den Opfattelse, at de faar ingenting udover Kommissionens velvillige Ord til dem om, at det skulde de nok faa. Dette Løfte i Kommissionsbetænkningen er blevet opfyldt gennem det stillede Forslag, men udover det er der intet sket. Det kan jo være ganske behageligt at faa et velvilligt Ord, men det gælder om Gennemførelsen i Praksis, og velvillige Ord er kun et daarligt Surrogat, ja, ikke en Gang det, for den Nytte, som Mergel og andre Materialier skal gøre — der er jo her særlig Tale om Mergel. Det forekommer mig, at den højtærede Minister kunde sætte noget ind paa at fremme denne Sag. Strækningen fra Brande til Funder har Aflæsningsspor, men de er ikke færdige, og jeg forstaaer ikke, hvorfor man, hvis det er Meningen at imødekomme